

Kun. Valdui Aušrai kunigo-poeto plotmė – ypač svarbi

Dalia CIDZIKAITĖ

Kun. Valdą Aušrą kalbinau karantinui tiek Lietuvoje, tiek JAV dar tik įpusėjus. Todėl ir pirmasis mano klausimas jam – apie akistatą su bene visą pasaulį namuose įkalinusiu virusu, apie visiems mums nelengvų išbandymų metą. Užtat likusi pokalbio dalis skirta vien tik poezijai ir menui. Priežastis paprasta – 2016 metais išleidęs pirmąją poezijos knygą Kelionė arba žodžiai ir vaizdai*, šiandien Ziono lietuvių evangelikų liuteronų bažnyčioje Čikagoje dirbantis kun. Aušra yra ne tik trijų knygų, tarp jų – ir knygos vaikams, autorius, bet ir pokario metais Amerikoje įkurtos Lietuvių rašytojų draugijos pirmininkas, praėjusių metų gale tapęs Lietuvos rašytojų sąjungos nariu. Pastarasis įvertinimas jam ypač brangus. Pasak kun. Aušros, narystė Lietuvos rašytojų sąjungoje ne tik įrašė jo vardą tarp kitų kunigo ir poeto pašaukimą išpažinusių ir pasirinkusių lietuvių kūrėjų, bet ir įtvirtino dviejų lietuviškų bendruomenių, t. y. Lietuvos ir JAV gyvuojančios, kūrybos jungtį. „Mes geografiškai išplečiame Lietuvą, o Lietuva mus priima kaip savo kitur gyvenančius vaikus“, – sako kunigas.*

Sakoma, kad pabūklams griaudžiant mūzos nutyla. Kaip sekasi išgyventi karantiną tau, tavo artimiesiems ir parapijiečiams? Ar kyla noras į rankas paimti plunksną? Kokios mintys, metaforos, palyginimai nugula popieriaus lape šiomis dienomis?

Nemanau, kad tinka apie epidemiją kalbėti karo terminais. Kai tokius terminus vartoja medicinos darbuotojai, kurie tiesiogiai susiduria su šia liga ir stengiasi atrasti būdų, kaip susirgusiems padėti pasveikti, karo terminologija gal ir yra tinkama. Bet visiems kitiems nereikėtų jos vartoti. Priežastis paprasta – vartodami

karo terminologiją mes nukreipiame dėmesį nuo žmogaus į ligą. Žmogus tampa ne asmeniu – šeimos ir visuomenės nariu, tėvu ar motina, broliu ar seserimi, ar vaiku, o statistiniu vienetu. Karantinas verčia mus visus permąstyti tai, kas mums iš tikrųjų svarbu. Ar tas mūsų kasdienis užimtumas nebuvo tik mūsų pačių susigalvotas, siekiant užglaistyti bendravimo ir gyvenimo spragas? Neturiu laiko dabar aiškintis – turiu skubėti, turiu lėkti, esu labai užimtas... Tokie atsikalbinėjimai šiandien jau negalioja. Suprantama, yra specialybių, kur žmonės dabar labai – net ypač – užimti. Tikriausiai dabar ypač išryškėjo, kokie svarbūs yra medikai: nuo gydytojo iki slaugytojo. Tarp tų svarbiųjų matau ir dvasiškius bei visus tuos, kurie gali padėti ir padeda žmonėms atlaikyti dvasinį, emocinį ir psichologinį dramatiškai pasikeitusio gyvenimo ritmo poveikį. Pripažinkime: kai kurie iš mūsų nepakankamai įvertina viruso plitimo pavojų. Daug yra ir tokių, kurie, apimti panikos, tylomis (ar garsiai) „eina iš proto“. Čia yra ta erdvė, kurioje aktyviai turi veikti visų sričių „dvasios“ darbininkai.

Aš esu labai užimtas. Skambinu parapijiečiams, ypač tiems, kurie neturi kompiuterių ir prieigos prie interneto. Rašau elektroninius ir „popierinius“ laiškus. Prieš trejus metus pradėjau kas sekmadienį rodyti per „Veidaknygę“ („Facebook“) pamaldas. Kai kurie iš parapijiečių nesuprato to prasmės – jei nori dalyvauti, tegu ateina į bažnyčią. Dabar matyti, kokia prasminga ši priemonė yra, nes mūsų pamaldose gali dalyvauti žmonės iš viso pasaulio. Turėjome kiek pakeisti transliacijos formatą, prisitaikyti prie to fakto, kad suoluose nėra žmonių, kurie savo giedojimu ir garsia malda padėtų virtualiam stebėtojui dalyvauti pamaldose. Be to, vidury savaitės pradėjau vesti trumpas pamaldėles, kurių centre yra Šventojo Rašto skaitinys ir mūsų maldos. Trečiadieniai angliškai, o ketvirtadieniais – lietuviškai. O ir plunksna nėra iškritusi iš mano rankos. Vis ką nors parašau. Taip jau nutinka, kad kas dvi ar trys dienos ateina eilėraštis, juos gana dažnai įjungiu į savo sekmadienio lietuvišką pamokslą. Kad ir šis, mano supratimu, velykinis eilėraštis, parašytas balandžio 3 d.:

Aklinai užsidariau namuose
Tačiau negaliu atsiskirti nuo minčių
O jos lyg pašėlusios vis lenda ir lenda
Vis sukasi su pagreičiu
Vis garsyn ir garsyn
Ir anksčiau jų turėjau
Bet nebuvo tokios įkyrios, tokios landžios

Ir garsios

Aklinai užsidariau namuose
Tačiau pasaulis visa jėga veržiasi vidun
Negaliu pabėgti nuo jo
Ir dažniausiai tai baugios žinios
Kas, kur, kiek…
Serga… miršta… panikuoja
Palikti vienumoje, patys sau…
Ar galiu tikėtis, kad įsiverš vidun ir pozityvas?
Pasveiko, padėjo, išgydė
Džiaugiasi, padeda, supranta, myli
Kartu, bendrystėje, apsikabinę

Aklinai užsidariau namuose
Bet negaliu izoliuotis nuo minčių
Potyrių ir jausmų
Negaliu izoliuotis nuo pasaulio
Kuris šaukia visa gerkle
Rauda paveiktas žmogaus
Netekties ir beviltiškumo skausmo

Aklinai užsidariau namuose, bet
Negaliu izoliuotis nuo tavęs
Kuris miršti ant kryžiaus
Apleistas ir vienišas
Žmogiškosios egzistencijos šiukšlyne
Kad visi tie, kurie per amžius ir
Dabar miršta apleisti ir vieniši
Galėtų kartu su tavimi
Pakilti
Iš dugno
Drauge su tavimi
Naujam gyvenimui
Čia ir dabar
Ir amžinybėje…
Aleliuja!

Poetu tapai ar, tiksliau, pirmąją savo poezijos knygą išleidai – vos prieš keletą metų. Bet turbūt poezija, menas apskritai tavo gyvenimo pakeleiviais yra tapę ne tik šiais paskutiniaisiais metais?

Pirmąją poezijos knygą *Kelionė arba žodžiai ir vaizdai* išleidau 2016 metais. Ją išleido „Naujoji Romuva“. Joje grafikė Algė Varnaitė puikiai suderino poeziją su fotografijomis, kad žodis ir vaizdas papildytų vienas kitą. Menas mano gyvenime visada užėmė ir tebeužima labai svarbią nišą, ir turi „pastovią“ vietą mano gyvenime. Nuo pat mažens mama ugdė mumyse meilę knygai, muzikai, dailei, gamtos grožiui. Tai mane lydi visą gyvenimą. O su savo fotografijomis esu dalyvavęs net respublikinėse parodose. Turiu pripažinti, kad nors poeziją ir skaičiau, ji man nebuvo labai svarbi. Niekados nemaniau, kad ji taps mano kasdienine palydove ir net pasaulėjautos išraiškos forma. Už posūkį link poezijos turiu būti dėkingas Justinui Marcinkevičiui, tiksliau – jo kūrybai. Viskas prasidėjo nuo to, kad su grupe draugų 2012 metais Čikagoje pastatėme teatralizuotą spektaklį-koncertą „Turbūt ne dėl savęs esu…“. Mintis apie koncertą kilo dar 2011 metais per Užgavėnes, „Spindulėlio“ vaikams ir parapijiečiams bekepant blynus. Nieko nelaukdamas pradėjau savo idėja dalintis. Taip išėjo, kad apsistojome tik prie Marcinkevičiaus, kuris neseniai buvo pašauktas į Ramybės namus, kūrybos. Susidarė kūrybinė koncerto ruošimo grupė. Su „Dainavos“ vadovu Dariumi Polikaičiu susėdęs atrinkau tekstus. Tam turėjau perskaityti visą Marcinkevičiaus kūrybą. Po poros metų kūrėme teatralizuotą spektaklį-koncertą, skirtą kunigo Kristijono Donelaičio 300 metų gimimo jubiliejui. Nors scenarijų sukūrė dr. Kristina Blockytė-Naujokė, dar kartą perskaičiau visą Donelaičio rašytinį palikimą. O spektaklio programoje jau paskelbiau ir savo parašytą eilėraštį. Taip nuosekliai mano kūrybinei veiklai susidūrus su gyvenimo ir veiklos potyriais, pradėjau daugiau laiko skirti rašymui. Ką anksčiau surimavęs palikdavau užmarščiai, pradėjau užrašinėti… Poezija man tapo svarbi laidininkė minčių, potyrių, pojūčių ar net emocijų. Ir ne tik mano paties parašyta. Nemažai skaitau. Man tai papildoma priemonė, padedanti praplėsti savęs ir kitų, pasaulio pažinimo lauką.

Kaip manai, kodėl eilėraštis, o ne proza yra viena iš tavo išraiškos formų?

Rašau ir prozą. Na ne tą mums visiems įprastą. Mano proza yra pamokslai. Juos skelbiau dar nuo 1992 metų, tiesa, dabar jau nebeinančių *Svečio* žurnalo ar *Vilniaus liuteronų balso*, kurio redaktoriumi buvau keletą metų, puslapiuose. *Draugo* laikraštis mano pamokslus spausdina ar ne nuo 1994 metų. Beje, paskutinė mano knyga *paKVIETIMAS: … ateik, o Viešpatie į mano rojų…* apima

šiuos gana skirtingus žanrus. Čia vienas šalia kito nugulė posmai, pamokslo mintys ir pokalbiai su parapijos moterimis. Knygoje rasite ir mano fotografijų. Eilėraštis man atveria visai kitas erdves, kur susiduria dvasinis pasaulis su išoriniu, materiniu. Kur jausmas ir vaizdinys gali laisvai susipinti ir išsilieti neįtikėtinais žodžių raizginiais. Kur loginė sakinio struktūra turi užleisti kelią vaizdui, minčiai, pojūčiui, kur ribas brėžia ne materialusis apčiuopiamas pasaulis, bet tavo paties sugebėjimas ar noras peržengti tas matomas ir apčiuopiamas ribas.

Praėjusiais metais kartu su JAV gyvenančiais ir kuriančiais poetais Linu Umbrasu ir Sandra Avižienyte dalyvavai „Poetiniame Druskininkų rudenyje“. Kokį įspūdį paliko renginys?

Birželio mėnesį kaip Lietuvių rašytojų draugijos pirmininkas gavau oficialų kvietimą dalyvauti šiame jau 30 metų Druskininkuose vykstančiame renginyje. Kvietė du poetus. Turėjau labai rimtai įtikinėti kolegas iš Čikagos, kad važiuotų kartu. Šiaip ne taip prikalbinau Liną Umbrasą. Nusiuntus atvykstančiųjų vardus, ir Sandra pakeitė savo nuomonę ir nusprendė dalyvauti renginyje. Taip ir susidarė lyg trijų muškietininkų desantas. „Poetinis Druskininkų ruduo“ turi savo senas tradicijas, savo ritmą ir struktūrą. Prasidėjo ir baigėsi Vilniuje, bet didžiausias ir tirščiausias veiksmas vyko Druskininkuose. Tai renginys, skirtas patiems kūrėjams, poetams, šiek tiek ir leidėjams. Mažiau – eiliniams poezijos gerbėjams ir mylėtojams. Labai džiaugiausi, kad galėjau jame dalyvauti. Mano supratimu, ir kolegos iš Čikagos buvo labai paveikti. Ir aš pats. Atsirado daugiau asmeninių kontaktų su Lietuvos poetais. O tai yra labai svarbu. Nors bendraujant jautėsi šiokia tokia įtampa. Lietuvos kūrėjams buvo gana sudėtinga mus padėti ant vienos vienareikšmiškos „lentynos“. Kas mes esame? Lietuviai poetai? Gal ir ne, nes gyvename JAV, ir mūsų kūrybinės aktualijos yra kiek kitokios. Tada gal *amerikonai*? Gal irgi ne, nes kuriame ir rašome lietuviškai, ir mūsų kūrybinės aktualijos yra kitokios nei *amerikonų*. Tai kas tokie esate? Spėčiau, kad atsakymas išryškės, kai išplėtosime artimesnius ir glaudesnius kūrybinius ryšius ne tik tarp kūrėjų, bet ir organizacijų, turiu omeny Lietuvių rašytojų draugiją ir Lietuvos rašytojų sąjungą.

Baigiantis 2019-iesiems sulaukei neeilinės kalėdinės dovanos – tapai Lietuvos rašytojų sąjungos nariu. Ką tau reiškia šis įvertinimas?

Man ši narystė yra labai svarbi. Daugeliu plotmių. Visų tikriausiai net ir

neišvardinsiu, bet keletą pabandysiu. Man labai svarbi plotmė yra kunigas-poetas. Šiame kontekste galiu išvardinti ne tiek jau ir mažai pavardžių, bet daugelis jų yra iš praeities. Dar gilesnę kultūrinę praeitį siekia derinys liuteronas kunigas-poetas… Pradėti galėtume Martynu Mažvydu, įterpę Kristijono vardą. O kur tie Mažosios Lietuvos liuteronai kunigai, kurie rašė, kūrė giesmes? Bet kas juos dabar visus atsimena? Kur parapijos, kurioje tarnauju, pirmtakai, kurie leido laikraščius, į lietuvių kalbą vertė giesmes, spausdino pamokslų knygas – ne tik parapijiečiams, bet visai lietuvių bendruomenei Jungtinėse Valstijose. Kitas aspektas yra bendruomeninis. Manau, kad ta narystė tam tikra prasme įtvirtina ir dviejų lietuviškų – Lietuvos ir JAV gyvuojančios – bendruomenių kūrybos jungtį. Mes geografiškai išplečiame Lietuvą, o Lietuva mus priima kaip savo kitur gyvenančius vaikus. Man šis kūrybinis ryšys labai svarbus. Tai dar vienas jungties taškas su Tėvyne, su gimtine. Pagaliau, mūsų platesnėje giminėje Astrida [Petraitytė – D. C.] turės ir pusbrolį, ir kolegą kūrėją.

Po eilėraščių knygos 2019 metais išleidai knygą vaikams *Kokios avys skraido. Linksmos draugų gyvenimo istorijos*. Kaip ji atsirado? Ar rašymas vaikams skiriasi nuo rašymo suaugusiesiems? Kokių atsiliepimų sulaukei?

Ši knyga atsirado kiek netikėtai man pačiam. Kadangi dirbu su vaikais ir jų šeimomis, dar anksčiau kažkas manęs buvo klausęs, ar nenorėčiau parašyti ko nors vaikams. Iš karto atsakiau, kad nesugebėsiu. Kai kurie mano eilėraščiai yra niūrūs ir liūdni, o vaikams reikia kažko linksmo ir šviesaus. Gyvenimas (ar Dievas) kartais mėgsta apversti mūsų nusistatymus aukštyn kojomis. 2017–2018 metais vienoje iš Čikagos priemiesčio ligoninių tobulinausi ligoninės kapelionystės srityje. Reikėjo naktimis budėti ligoninės skubiosios pagalbos skyriuje. Budint vieną gūdžią vėlyvo rudens naktį, kai vienu metu užgriuvo kelios beprasmės žmogaus žiaurumo sukeltos mirtys, sugrįžau į kapelionams skirtą kabinetą (beje, be langų) ir parašiau… linksmą eilėraštį vaikams apie rupūžę ir ją bauginantį gandrą. Taip prasidėjo mano kelionė su šviesa ir džiaugsmu… 2018 metais dainų šventės metu lankiausi Lietuvoje. Vingio parke sutikau mūsų šeimos draugę Rūtą Čigriejūtę su šeimyna. Išsikalbėjome. Sakau: „Noriu išleisti vaikams knygelę, bet neturiu dailininko.“ Ji pasiūlė jai atsiųsti porą eilėraščių – jei patiks, gal iliustruos juos. „Pamanykit“, – pagalvojau sau, bet keletą eilėraščių nusiunčiau. Po kiek laiko ir likusius. Išėjo labai nuostabi knyga vaikams. Ačiū Rūtai. 2019 metų vasario mėnesį lankydamasis Lietuvoje pristačiau ir knygą.

Vaikai ją labai gerai priėmė. Klaipėdoje išgirdau net dainą, sukurtą apie rupūžę ir

gandrą. O ir Čikagos lietuviukai labai džiaugėsi eilėraščiais. Mamos man net jų klausimų atsiuntė, kad paaiškinčiau, pavyzdžiui, kodėl sapnų karalienė yra be karūnos? Perdaviau klausimą dailininkei. Ji atsakė, kad karalienė, bėgiodama po miškus ir laukus, ją pamestų, o tada būtų didelė gėda. Atsakymas labai tiko. „Eglės“ leidykla siūlo išleisti antrąjį knygos leidimą, tik nežinau, iš kur lėšų gauti… Mano supratimu, vaikams yra daug sunkiau rašyti. Negali būti melo, netikrumo, apsimetinėjimo. Jie tai iš karto jaučia.

Rodos, prieš metus ar daugiau pirmą kartą kaip rašytojas dalyvavai tarptautinėje Vilniaus knygų mugėje. Kokia tai buvo patirtis? Ar pakartotumei?

Pirmą kartą Vilniaus knygų mugėje dalyvavau 2017 metais su *Kelione*. 2019 metais pristačiau „skraidančias avis“. Man Knygų mugė abu kartus padarė labai didelį įspūdį. Jei galėčiau, dalyvaučiau joje net tada, jei nebūčiau išleidęs knygos. Tokia žmonių, minčių ir leidinių įvairovė man labai prie širdies. Bėda ta, kad mugė vyksta apie tą laiką, kai prasideda Gavėnios laikotarpis. O tuo metu aš negaliu palikti savo posto ir pareigų parapijoje.

Vilniaus knygų mugėje 2019 m. su buvusia bendrakurse. Antano Stanevičiaus nuotr.

Kaip sekėsi, gyvenant ne Lietuvoje, surasti savo knygoms redaktorius, leidėjus? Ar, tapus trijų knygų autoriumi, šis procesas palengvėjo?

Dabar jau turiu išleidęs keturias knygas. Pirmąją *Even So, Come, Lord Jesus!* 2013 metais mano daktaro disertacijos pagrindu išleido Vokietijos leidykla „Scholars‘ Press“. Trims poezijos knygoms surasti redaktorius ir leidėjus nebuvo labai sudėtinga. Man padėjo platus ratas pažinčių su kūrėjais ir literatūros mokslo srityje. Pirmajai knygai dr. Žydronė Kolevinskienė pasiūlė redaktorių Julių Kelerą, kurį, beje, pažinojau nuo to laiko, kai jis gyveno Čikagoje, vėliau Niujorke. Jis pasiūlė leidyklą „Naujoji Romuva“, vadovaujamą Andriaus Konickio. Knygos dailininkę Algę Varnaitę pažinojau nuo tada, kai Nora (Valdo Aušros žmona – aut.) studijavo Vilniaus dailės akademijoje, o pažintis su ja atsinaujino per „Facebook“… Mano patirtis man sako, kad kai ateina laikas gimti knygai, viskas sustoja į savo vietas. Žinoma, tam reikia laiko, bet, turint visus tekstus, iki knygos

išleidimo užtrunka apie du–tris mėnesius. Jei kito darbo neturėčiau, manau, procesas būtų dar greitesnis.

Prieš keletą metų tapai ilgas tradicijas turinčios Lietuvių rašytojų draugijos pirmininku. Kiek draugija vienija narių? Kokia veikla užsiimate? Kokią draugijos ateitį matai ir kokią norėtumei matyti?

Draugija, iki man perimant vadovavimą, turėjo tik keturis nario mokestį mokančius narius. Šiuo metu jų turime daug daugiau. Į draugiją įstojo nemažai poetų, praeitais metais dalyvavusių abiejuose Čikagoje vykusiuose „Poezijos pavasarių“ renginiuose. Dabar stengiuosi atgaivinti draugijos aktyvumą, veiklą. Šiais metais dėl viruso pandemijos kai kurie mūsų planai sugriuvo. Gal ruduo bus palankesnis ir mes sugebėsime susiburti kokiam nors renginiui? Noriu įtraukti visus JAV gyvenančius lietuvius ir lietuvių kilmės rašančiuosius, nesvarbu, kokia kalba jie rašo. Kai kuriems iš mūsų labai praverstų kūrybinės dirbtuvės-kursai. Reikia rimčiau burti prozininkus, vertėjus. Viena iš sričių būtų pagalba kūrybos leidyboje ir jos platinime. Manau, kad daug kur mums galėtų padėti ir Lietuvos rašytojų sąjunga.

Kaip į tavo knygas reaguoja šeima, parapijiečiai? Ar prašo autografų?

Nesutikau žmogaus, kuris neigiamai būtų reagavęs į knygą. Tikriausiai yra tokių, kuriems nepatinka mano kūryba, bet jie labai padorūs žmonės ir „jaunojo“ rašytojo kūrybinių aspiracijų dar neiškoneveikė. O autografų dalinimas yra didelis ir svarbus rašytojo ir jo kūrybos gerbėjų susitikimo ritualas. Jis man labai patinka, nors ir išvargina…

Kokią poeziją, literatūrą skaitai?

Skaitau nemažai profesinės literatūros. Stengiuosi perskaityti lietuvišką literatūrinę ir kultūrinę periodinę spaudą. Kartais atsiverčiu ir kai kurių autorių poezijos knygas. Noriu juos „išgirsti“. Laisvu laiku skaitau pasaulinę ar Amerikos grožinę literatūrą. Pasaulinė dažniausiai būna versta į lietuvių kalbą, amerikiečių – originalo kalba.

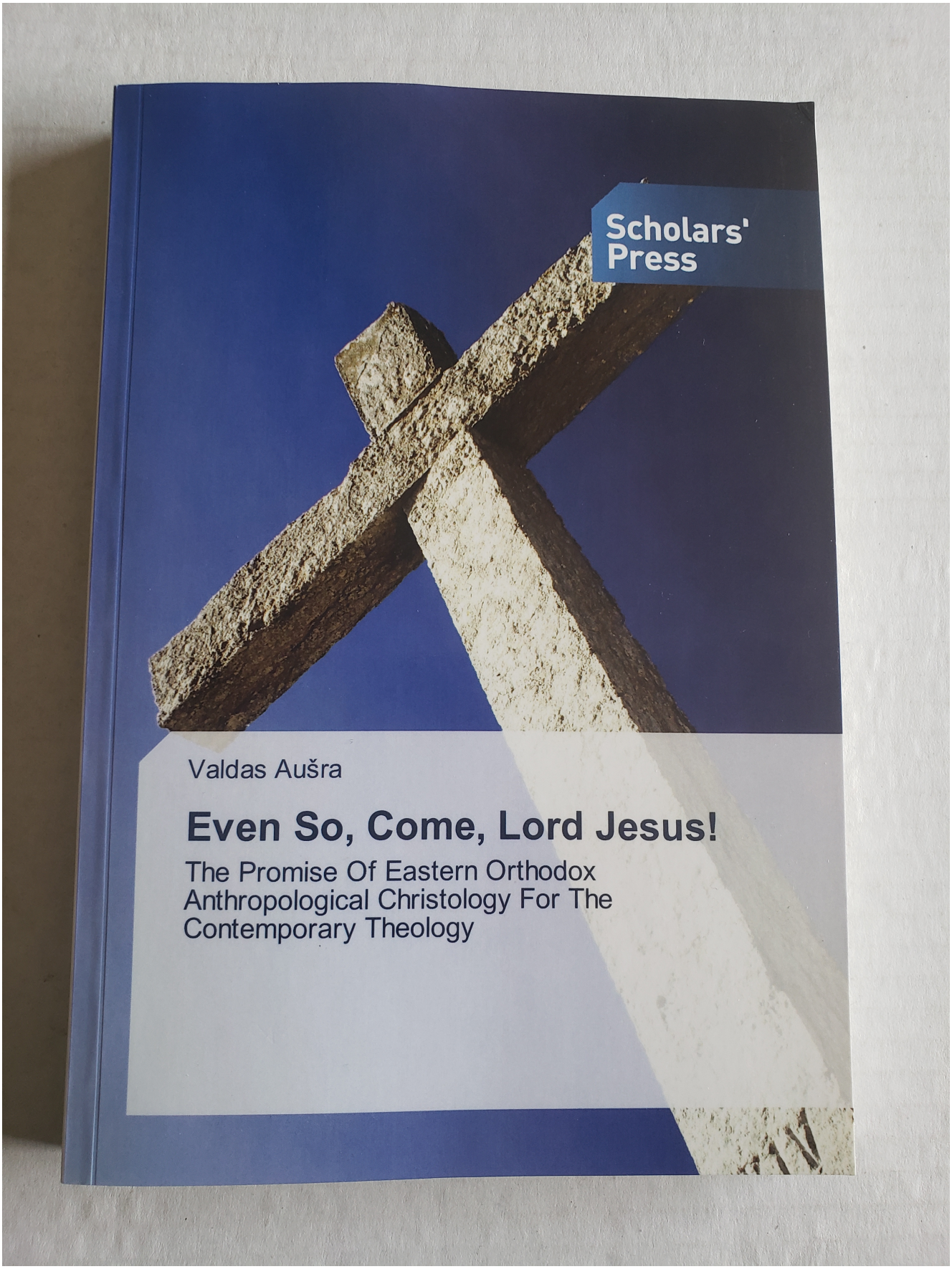
Kurią knygą atsiverstumei ir antrą, ir trečią kartą? Kodėl?

Paauglystėje ir jaunystėje „surijau“ visas tuo metu išleistas Remarko, Markeso, Hemingvėjaus knygas. Buvo ir daug kitų autorių. Kai kurias esu skaitęs kelis

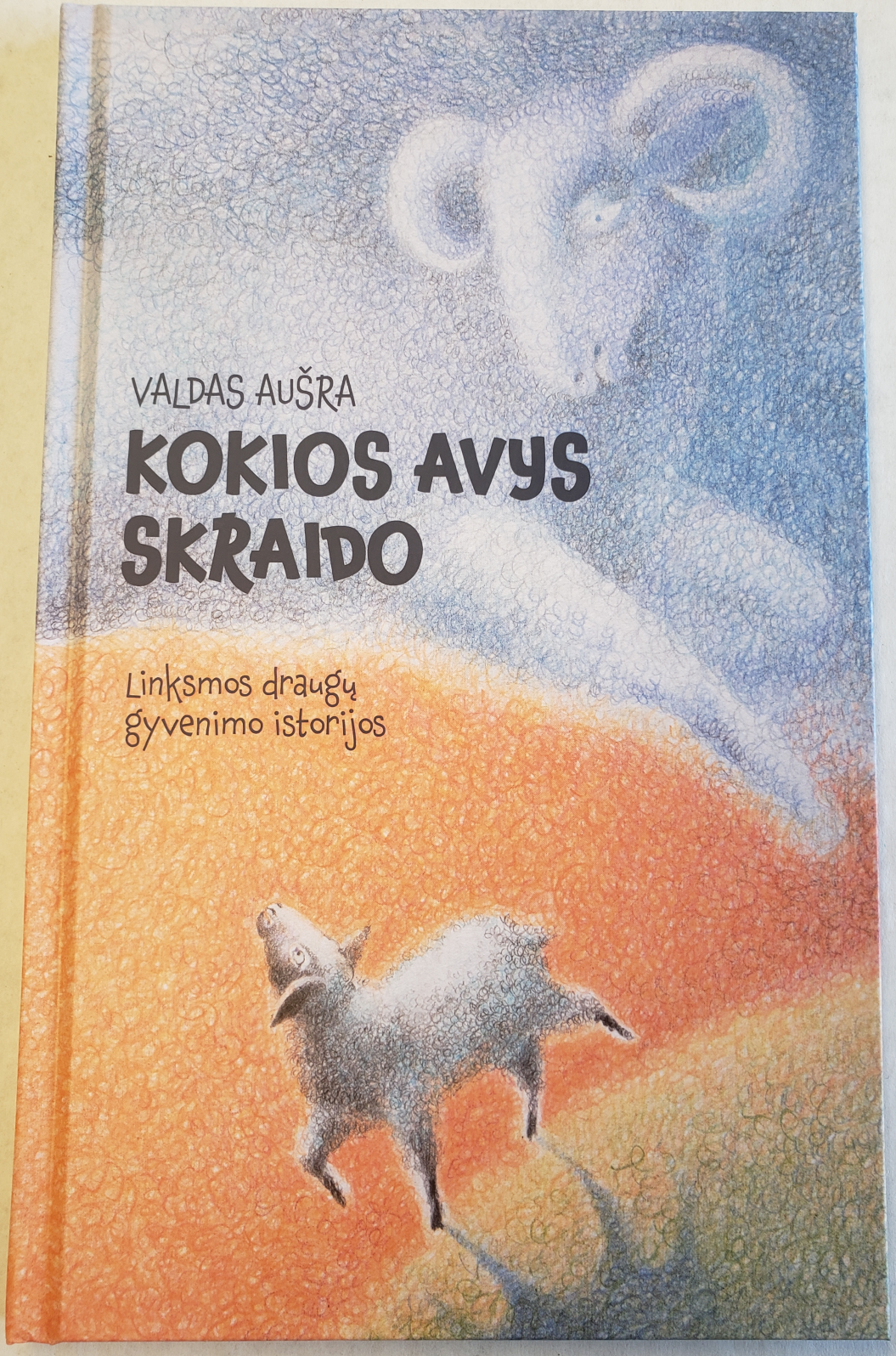
kartus. Manau, kad Ernesto *Senis ir jūra* man viena iš tokių knygų. Nors dabar senokai nesu jos skaitęs. Kai paklausei, tai kažkodėl būtent ji man iškilo atmintyje. Vienas žmogus su didžiule žuvimi. Milžiniškas laimikis pagautas dėl viso gyvenimo patirties… o galų gale niekas nepatiki, kad tai galėjo įvykti… Man ši nedidelė knyga, kaip reta kita, atveria gyvenimo patyrimo gelmes.

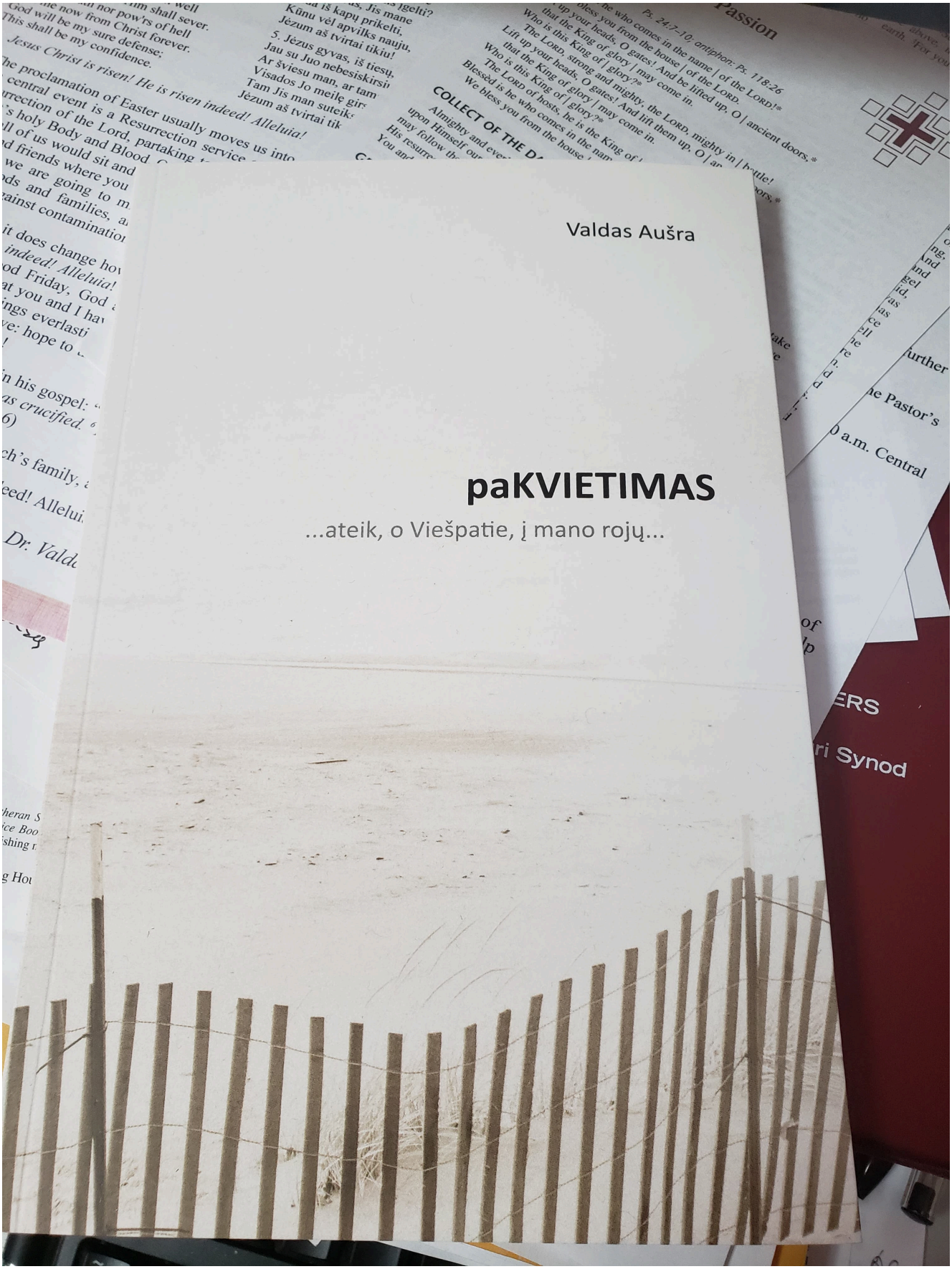
Negaliu nepaklausti apie tavo meilę, gal net aistrą maisto gaminimui, kuria daliniesi savo „Facebook“ puslapyje. Kuo maisto gaminimas tave suviliojo? Kodėl jis tave „veža“?

Gal ir aistra, nepagalvojau apie tai. Mano pažintis su maisto gaminimu prasidėjo, kai man buvo vienuolika metų. Tada gyvenimo aplinkybės privertė stoti prie puodų ir išmokti pačiam gaminti visai šeimai. Tuo metu tai buvo „lažas“. Jau daug vėliau tos išmoktos pamokos labai pravertė, pradėjau gaminti maistą savo artimiesiems, savo šeimai. Bet tik gyvenant Amerikoje maisto ruoša perėjo į visai kitą kokybinį lygmenį. Mini aistrą, tačiau man tai – greičiau meditacija. Gamindamas maistą po dienos darbų aš atsigaunu, atsipalaiduoju, pailsiu. Man nereikia ilgai galvoti, ką sugrįžęs pagaminsiu, atidarau šaldytuvą ar spintelę, pamatau, kas ten yra, ir pradedu gaminti. Sunkiau būna, kai ką nors sugalvoji, o grįžęs pamatai, kad vienos ar kelių sudėtinių dalių jau nebėra – „sunaikinta“. Bet tai manęs nesustabdo. Nemažai prieskonių pats pasigaminu, sumaišydamas įvairias žoleles, pertrindamas jas. Taip aš dalinuosi savo meile šeimai ar mūsų svečiams, kurie tuo metu gardžiuojasi mano pagamintais patiekalais. Vaikams išsivažinėjus po visą Ameriką, gaminu mažiau. Su Nora jau buvome pradėję dažniau vaikščioti į restoranus, tačiau visuotinis karantinas ir vėl sugrąžino mane prie puodų. Tuo labiau, kad ir jaunėlis Nojus, sugrįžęs iš Bostono, šiuo metu mokosi iš namų.

Scholars' Press
Valdas Aušra
Even So, Come, Lord Jesus!
The Promise Of Eastern Orthodox Anthropological Christology For The Contemporary Theology

Valdas Aušra
KELIONĖ
arba
žodžiai ir vaizdai

VALDAS AUŠRA
KOKIOS AVYS SKRAIDO
Linksmos draugų gyvenimo istorijos

Valdas Aušra
paKVIETIMAS
...ateik, o Viešpatie, į mano rojų...

Kun. Valdo Aušros asmeninio archyvo nuotraukos

Kun. Aušros poezijos, pamokslų galite rasti ir „Facebook“ paskyroje „Valdas Aušra – Kūryba“: **https://www.facebook.com/Valdas-Aušra-kūryba-101523237952337/?__tn__=kC-R&eid=ARDrJaG0rfG8xX9Vl1zC31Se2hk7CO7_z2rTkCIq_EPZlVLbWTqmE42s80dld4e-73bT3zzIQBc3rELP&hc_ref=ARTziyJIa8wlXIZzF-VcbR5-dU_e93IEoKnIbHedGrfz_Uwp1t_N7ck1bztANiHf27I&fref=nf**

pasauliolietuvis.lt

„Pasaulio lietuviai ir Lietuva“

Mielai pasidalysime svetainėje skelbiamais tekstais ir nuotraukomis, tik prašome nurodyti informacijos šaltinį ir autorius.

SPAUDOS, RADIJO IR TELEVIZIJOS RĖMIMO FONDAS